

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגני
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- "חיות רבה" טמונה כאן
- קשר אמיתי עם ה'
- הברכות לרבי נתן
- הדלקת הנרות: איך חיים עם זה?
- תחת המגן הסובייטי
- התורה הזמנית:
- סכנת היזכמות'
- אור מציאות ה'
- התחלה חדשה
- כחו של יוסף בקירוב רחוקים
- בית של הלכה
- תכל'ס - איך זוכים??
- מהלכות חנוכה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

להפוך ימי צרה לימי הודאה

יום א' וישב תקצ"ד

בשבת זה נשעבר דברתי הרבה בענין ימי הנפה הם ימי הודאה, שצריך האדם להמשיך דרך זה להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ומי, אפילו בתוך מעוף צוקה וצרה רח"ל, גם אז יודה לשמו הגדול יתברך על גלל התסידים שגשגה עמו עד הנה, ועל כל ההרחבות הגדולות שמוציא בתוך הצרה עצמה בבחינת בצר הרחבת לי, ועי"ז יקרא שגם בעת הצרה יביא תודה על העבר, על ידי זה יוכל לצעק על להבא, בבחינת מודה על העבר, על ידי זה יוכל לצעוק על לעתיד לבוא, וכבר דברתי בזה והבאתי שמעתי מקמי בזה הרבה, אך צריך לחזור זאת הרבה ולילך בזה, ומאד אני מחיה עצמי בדרך זה הרבה.

וגם על כל מכתבך וצערך אני מחיה עצמי רק בזה שאני מודה להשם יתברך על כל החסד אשר עשה עמי ועמך, מה שעל כל פנים אתה צועק על רחוקה מהשי"ת ועל כל החסד הנפלא שגשגה השם יתברך עמך ושמך מתנעד ח"ו, וכמו שכתבת בעצמך במכתבך זה שהשם יתברך הקדים לך רמאות למטה, ובבואי נך הוא האמת ברור וצלו' שיה' יתברך הקדים לך ולכלנו רמאות גדולה לנצח למפתני האנשה מאד של כל אחד ואחד, ועל זה אני מחיבים להודות לו יתברך בטה מלא בכל יום על כל החסד ועל כל הנפלאות והטובות שגשגה עמנו, שנפנה לידע מאור בזה, ומתורתו ושיחות קדושות ונוראות כאלה...

נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קצא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה בורה ח"ב	דף היומי בבא קמא	ליקוטי תפילות ח"ב
שבת	כו	לט:	קלא	קפו:	לו	קפח קפט
א	כז	מ:	קלב	קפה:	לה	קצ קצא
ב	כח	מא:	קלג	קפה:	מ	קצב קצג
ג	כט	מב:	קלד	קפט:	מט	קצד קצה
ד	א	מג:	קלה	קפט:	מא	קצז קצח
ה	ב	מד:	קלו	קפ:	מב	קצח קצט
ו	ג	מה:	קלז	קפ:	מג	קצט קרא

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן כ"ב

יש לך חבר?

יש מישהו שהרבה יותר זמין, וקוראים לו השם יתברך. למען האמת, הוא החבר הכי טוב, ואמתי, וקרוב, ואוהב, שיש לך בעולם.

הגדי כדי להשיב את הערבון, וכשלא מצא את שביקש, אמר יהודה 'תקח לה, פן נהיה לבוז', בלשון רבים... היה ברור לו שרעהו נמצא אתו ויהי מה, בכבוד ואף בבזיון, כי הלא הוא רע נאמן.

איש אל רעהו

”חבר טוב אמיתי הוא רק מישהו שיש לי בו אימון מלא ובלתי מסויג, ואינני חושש לאתגר את ידידותנו בשום דבר שבעולם.”

אם כן, מדובר במציאות ולא בדמיון. ואם היה כזה במשך ההיסטוריה, ולא ידוע לנו שהיה צדיק מיוחד, כנראה שהדבר אפשרי, וראוי ומומלץ לכל אחד, למצוא לעצמו לפחות רע אחד שכזה, ועל זה אמרו חז"ל (אבות א) 'קנה לך חבר', אפילו בתשלום, העיקר שיהיה לך חבר, והכוונה כמובן לחבר טוב אמתי, ולא רק מישהו שיטפח לך על השכם כשאתה מחמיא לו...

אבל, יש משהו או יותר נכון מישהו, שהרבה יותר זמין, וקוראים לו השם יתברך. למען האמת, הוא החבר הכי טוב, ואמתי, וקרוב, ואוהב, שיש לך בעולם. כי אדם, יהיה קרוב כפי שיהיה, הוא עדיין בנאדם. ויש גבול כמה נאמנות וכמה אימון יכולים להיות לו. לא כן אצל ה' יתברך, שמכיר את הטוב שבך כפי שאף אחד אינו מכיר, והאימון שלו בך הוא בלתי מסויג.

כל שנתור הוא להפוך את הקשר אתו למציאות, לקבוע אתו פגישה יומית, ולשוחח אתו 'כדבר איש אל רעהו'. לא רק להאמין בו, ולא רק לבקש ממנו או להודות לו, אלא ממש לשוחח אתו, ועל ה-כ-ל. כי מולו, אתה הכי חופשי בעולם לפתוח באמת את הכל, ללא שום חשש שהוא יפתח זוג עיניים ויאמר לך: הלו, באמת?! הגזמת!... לא יקרה. מה שתביא, ומה שתספר, הוא ימשיך להסתכל אליך בעיניים טובות, אוהבות ומלטפות, יחבק אותך ויאמר: אני כל כך מבין אותך, כל כך אתך.

זה כל כך אמתי וזמין, שבכלל לא אמתי והגיני שיש עדיין מי שלא משתמש בזה. אז אם אתה עדיין מאלו, אין טוב מחוכה, כדי להתחיל את זה. הוא הרי מגיע אליך הביתה לבקר, לא תקבע אתו להמשיך את הקשר!?

חבר טוב אמתי, הוא דבר שכל אחד היה מאחל לעצמו. יש לנו אלפי אנשי קשר, אבל לא בהכרח שעם כולם באמת היינו רוצים להיות בקשר. יש את השכן או החבר מהישיבה או העבודה, שאנחנו משתדלים להיות נחמדים אתו, לחייך יפה ולומר שלום ובוקר טוב. יש גם חברים קרובים יותר, שעמם אנחנו נהנים יותר לשוחח ולבלות.

ככל שמדובר על חבר מסוג קרוב יותר, המעגל הולך ומצטמק. וגם כאשר הגענו למעגל המצומצם ביותר של החברים המ'מש ממש קרובים, עדיין לא בטוח שהגענו לחבר טוב אמתי. להגדרה הזו יכול להיכנס רק מישהו שיש לי בו אימון מלא ובלתי מסויג, ואינני חושש לאתגר את ידידותנו בשום דבר שבעולם. מדובר בחבר כזה, שבפניו אני יכול לחשוף את כל מצפוני לבי, ולשתף בכל הקורות אותי, בלי שמץ חשש משיפוטיות, ביקורת, לעג או חלילה התרחקות.

מיהו י'רע'?

חבר שכזה מכונה בשם 'רע'. לא כל חבר הוא רע; יכול להיות שהוא ידיד, קרוב, אוהב, או חבר, אבל עוד לא 'רע'. לתואר 'רע' זוכה רק מי שהוא חבר כל כך טוב וקרוב, שהוא מוכן להכיל גם את הרוע שלי, בלי להירתע. ולא משום שלא אכפת לו רע, אלא משום שהוא כל כך מאמין בטוב שבי, ששום רע שהוא יראה בי לא יגרום לו כפפוק.

נשמע בלתי מציאותי, אולי בכלל לא קיים. ואכן, בעולם וירטואלי, שבו בהינד מקש אפשר להיכנס לרשימת 'אנשי הקשר', ובכמה מקשים נוספים אפשר למסור דרישת שלום, הפכנו להיות די-ממוחשבים או אפילו מאד-ממוחשבים, וחברות טובה אמיתית וקרובה, נראית משהו שלקוח מההיסטוריה, או גרוע יותר - מהדמיון.

נתחיל מכך שלא מדובר בדמיון, אלא לפחות בהיסטוריה. בפרשה מסופר על ידידות שנוקמה בין יהודה, מלך השבטים הקדושים, לבין 'חירה רעהו העדולמי'. איננו יודעים הרבה אודות אותו חירה, מלבד העובדה שהוא היה 'רעהו' של יהודה. זהו המקום הראשון בתורה בו נזכר כינוי שכזה, והוא אכן הוכיח את עצמו.

במהלך ידידותם, יהודה היה מצוי במצב חריג ולא פשוט, אבל הוא לא היה שם לבד. רעהו העדולמי, היה אתו במאה אחוז, ובכל רמ"ח איבריו. הוא זה שהלך עם

קערה של התחזקות

פעם אחת שוחח מוהרנ"ת באריכות עם אנשיו בענין ירידת הדורות בעקבתא דמשיחא וחלישותם בעבודת השם, עד פדין קף שעל כל פך של התעוררות צריכים לתת מיד קערה מלאה התחזקות, שלא יפלו חס ושלום מההתעוררות. (שמעתי מר' אליהו חיים, וגם מכ"י אנשי שלומנו, ואחר כך גם מר' לוי יצחק ז"ל) ויש לצרף לזה מאמר מוהרנ"ת שהתעוררות מהתחזקות מחזיק יותר וכו'.

פעם אחת אמר מוהרנ"ת: "צווי רעביס האב איך גיהאט אין מיין לעבן, אין רבי וואס האט מיר אויסגילערינט א"ב (אלף-בית), און דער הייליגער רבי וואס האט מיר אויסגילערינט וויא אזוי צי דינען דעם אויבערשטיין (שני) רבי'ס היי לי בחיי. רבי אהרן שלפדני אלף-בית, ורבינו הקדוש שלפדני איך לעבד את השם יתברך."

(שמעתי זאת מרבי יאנקל מלמד קלמנוביץ ששמע זאת מזקני אנשי שלומנו, והוסיפו לזה שגם אותנו למד רבנו ז"ל את הא"ב שלו, דהיינו שני התורות: א' - אצמרה. ב' - בצא הרחבת לי, שהם שני היסודות העקריים בחיי האדם בגשמיות וברוחניות לעבר את הגשיר בשלום. וזאת בעלים לתרופה (לך לך תקצ"ד) שפונת מוהרנ"ת בזה הלשון: "וכבר נחקר אצלי שעקר החיית על ידי אצמרה לאלקי בעודי וכו' בענין עבודת ה', ובענין עסקי העולם וטרדת הפרנסה והיסורים רחמנא לעלן, על ידי בצר הרחבת לי". וגם מוהרנ"ת אמר שרבנו ז"ל לומד אתנו "קמץ אלף").

רבנו ז"ל ברך את מוהרנ"ת ז"ל בשתי ברכות: א) שבכל שעה שירצה לישן אזי תכף יישן בלי שום שהיות, וכן הוה שהרבה פעמים היה מתאחר לקחת לישון באישון לילה מחמת שיחתו עם אנשיו פמובא במקתביו, או כדי להשלים שיעוריו, או מחמת איזה שמוחה, או איזה נסיעה בדרך, והיה כבר קרוב לחצות הלילה, וברצונו היה לקיים מצות קימת חצות כפשוטו כמו שאמר רבנו ז"ל שהעקר הוא לקום בחצות ולשבר השינה, ולא להיות ער עד חצות. וכן מיד שהינת ראשו על גדי או שהשיב עצמו במוטה נרדם וישן איזה שעה, ואחר כך נתעורר וקם פארי בעת חצות לערף תקון חצות ולעבד עבודת בוראו.

ברכו רבנו ז"ל שאף פעם לא זיק לו עשן התנור, וכן הוה שכמה פעמים ארע שנתמלא הבית עשן, בפרט בליל שבת קדש, וכל גני הבית היו מעלפים מהעשן, ולמוהרנ"ת לא קרה כלום מחמת ברכתו של רבנו ז"ל. (שמעתי מר' לוי יצחק).

נצור לשונך הלכות לשון הרע

מצות עשה להתרחק מחברת הרשעים שנאמר 'ובו תדבק' (רמב"ם הל' דעות פ"ו הל' א') ולכן אם מכיר שהאנשים הם בעלי לשון הרע, אסור להצטרף לחברתם גם כשאנים מדברים לשה"ר.

אסור מן התורה לקבל לשון הרע, דהיינו שמאמין לשה"ר ששמע או שקרא, וכתוצאה מזה: א. מגנה בלבו את האדם ששמע עליו לשה"ר, או אפילו ירד ערכו בעיניו קצת, שאינו מעריכו ומכבדו כ"כ כמו שהיה מעריכו לפני ששמע עליו הלשה"ר.

ב. או מספר גם הוא הלשה"ר כדי שאחרים יגנו אותו ג"כ.

ג. או פוטר את עצמו ממה שחייב לו, כגון אם ספרו לו שהמזכיר גנב מהמשרד משהו, או שבר איזה כלי, והוא מעכב משכורתו בתשלום הגניבה או הנוק.

בכל אלו עבר על איסור תורה של קבלת לשון הרע.

(קיצור הל' לשה"ר פ"ו סעיף ז. ח.)

...רק אזפה להתקשר ולהכלל בהצדיקים
אמהיים שיודעים להטות כלפי חסד וכדון את
הכל לכף זכות, אפלו את החולקים עליהם,
וממשיכים אהבה ושלוש בעולם: ליקוטי תפילות, מט

כונת ההדלקה

בשלמות לה' עד שיצא מכל העוונות שלו (ליקו"ה - השמטות להלכות חנוכה).

לכוון להתחיל מחדש הרבה התחלות: עוד מובא מהאריז"ל, שיש לכוון בכל יום צירוף אחד של אה"ה פעם אחת והוא בגמטריא 'אמת'. כ"ש 'אה"ה' מורה על הרצון להיות מציאות, מלשון 'אנא זמין למהוו' - אני רוצה להיות, ובכל יום ויום צריך להתחדש הרבה פעמים, כי עובר על האדם כל כך הרבה בלבולים ושקרים הבאים להטריד את דעתו שלא יתקרב לה', ולכן צריך בכל יום בחנוכה לכוון את מידת האמת, לזכור מהו האמת בעולם, ובכח זה ישליך כל השקרים לאחוריו, ויכין את עצמו בחדש בזמן ההדלקה כמו נער צעיר המתעורר להתקרב לה', לדעות מעתה להתחיל התחלה חדשה לגמרי - אנא זמין למהווי, אני מוכן להתחיל מעכשיו (שם).

כתבה אין זקוק לה: עיקר העבודה להדליק, ואם נכבה אין זקוק לה, אלא יתחדש למחר, 'חנוכה' הוא מלשון חינוך, כמו ילד, שמרגילים אותו לוותר ולעשות כמה מצוות, גם אם בוודאי יחזור תיכף לקטנותו, כי כך הוא הדרך לחנוך, פעם אחר פעם עד שיגדל ויתחנך לשלמות. כך גם חנוכה לומדים דרך להתחדש ולהתחנך בהרבה התחלות לאין שיעור, הגם שאנו ידועים שניפול, אנו מקבלים על עצמו שתמיד נתחיל, (ליקו"ה כלאי בהמה ד')

לכוון 'אמת': להדליק הרגשה קטנה בכבוד של ה': הדלקת המנורה הוא הדלקת אור הכבוד של ה' בעולם, להתחיל להכיר את גדולת כבודו (ליקו"מ סי' י"ד), ולהמשיך את אורו עד למטה מעשרה טפחים. ויעורר עצמו בעת ההדלקה על כל המקומות החשוכים שלו שממשיך לשם איזה עצות וצמצומים של מחשבות קדושות איך להיות קרוב משם להשם יתברך.

להדליק בלב הארה של הצדיקים: יכוון להדליק בנפשו את אור הצדיק, שבה ללמוד אותנו את הלימוד של האמונה והחיפוש אחר אור ה', (הל' כיבוד רבו'ג אות' ובכ"מ). ומובן אם כן כמה יש לכוון ולחזק הלב, שמעתה נקבע שיעורים חדשים בתורת הצדיק, לחפש שם עצות ודרכי עבודת ה', שעל ידם נוכל להתקרב לה' יותר ויותר.

להדליק ההכרה ברחמנות האמיתית שהוא זקוק לה: מובא באריז"ל לכוון בכל יום של חנוכה להמשיך שלש עשרה מידות של רחמים, בכל יום מידה אחת. וגם מי שלא יודע ובקי להרגיש בפרטי הסוד של מידות הרחמים המאירים בכל יום, צריך לדעת ולכוון בכלליות, להמשיך את מידות הרחמים. ועיקר הרחמים שאנו צריכים להמשיך, הוא הרחמנות האמיתית להוציא אותנו מעוונות, שזהו הרחמנות הגדולה ביותר. שעל זה מוסר הצדיק את נפשו, לרחם על כל אחד מישראל ולבלי להתיימש ממנו לקרב אותו

הליכות

שיחות ומנהיגים

חנוכה

שהחריבו וטמאו הקנים את כל השמינים, והתהפצות היתה חזקה כל כך שלא היה יאיר להדליק את המנורה, ולא נמצא פי אם מעט שמון חתום בחותמו של לוח גדול - אך מפעט שמון הותר נהיה גם התנהג, והיו הלמוד של רבנו הקדוש, שאף שהיצר הרע וחילוליו מטמאים את כל המוחין, אך השמחה וההתחזקות הוא אף במעט דמעט הקדשה שעדין לא נטמא ונמצא בכל אחד ואחד, והינו 'אמונת קבוצים', כי קה מנהיג השם יתברך את עולמו, שבכל אחד ואחד מוכרח שיהיה בו איזה טוב, אפלו אם הוא מעט דמעט, אך בלב מעט זה, אם יקרה חשיב בעיניו ולא ירפה ממנו - אזי יתגבר בסוף על כל הרע, ויהיה נעשה גם לשושנים, ויחזיר ויתקן הכל.

ומתבאר של הקלעמער הנ"ל היה דבור ההתחזקות השגור בפי אנשי שלומנו: "א פאטש געבאפט - און שפיל פרילאך", הינו שאף על פי שמקבלים סטייה, מכריחים הלאה להחזיק מעמד ולהמשיך לנגן ולשמוח בעבודת ה'.

(שיח שרפי קודש חלק ג' סימן קמא)

אין נסיעה לריק

בשלהי שנת תרפ"ט זכה החסיד רבי שמואל הורוויץ להגיע מארץ ישראל לאומן דרך פולין. הוא היה היחידי מבין החסידים בארץ הקודש שהצליח לעשות זאת באותן שנים כשרוסיה הייתה נתונה באחיזת מלקחיים של השלטון הסובייטי העריץ, שבודד אותה מהעולם החיצון.

לדבר יהדות ורדף את שומרי הגחלת עד חורמה; שמירת שבת, מילה, לימוד תורה, מקווה, כל אלו ועוד, נאסרו בתכלית האיסור על ידי החוק. אלפי יהודים נאמנים נתפסו ונשלחו לארץ גזרה, משם לא שבו. עובדה זו הגבירה בלב רבי הירש לייב את תשוקתו לעלות ארצה.

באומן גילה עולם מופלא של חסידים העובדים את בוראם בהתלהבות ובהתקשרות עזה ברבי אשר ממנו כל חיותם. נפשו התפעמה בקרבו לנוכח התקיימות הבטחתו הנצחית של הרבי:

כל עכבה לטובה.
רבי שמואל הורוויץ זצ"ל

"האש שלי תוקד עד ביאת המשיח". הם שהו שעות בציון הקדוש בתפילות ויודו דברים, והרעידו את היערות הקפואים בזעקותיהם ושוועותיהם כחיות הנוהמות לילות שלמים.

אחד מהמייחדים מבני חבורה זו, היה החסיד רבי הירש לייב ליפל. שכמו רבים מחבריו נולד וגדל בפולין, שם גילה את אורו של הנחל נובע, נסע לאומן וקבע בה את מושבו. את כל חלבו ודמו הקדיש לעבודת ה', כאחד מגדולי הצדיקים בדורות הקודמים.

רבי שמואל נקשר אליו בעבותות של אהבה, לחבריו שבארץ ישראל כתב: "מצאתי באומן אברך ששמו צבי אריה, אשר כשמו כן הוא". רבי שמואל ראה בחברו החדש לפיד אש שיבעיר גם אחרים, לפיכך השתוקק להעלותו לארץ הקודש. ואכן מאוחר יותר, כשגברה מלכות הרשעה על החסידים ברוסיה ובפולין, ונדמה היה כי חלילה דעכה האש, הבעיר רבי הירש לייב, שהספיק לעלות ארצה מבעוד מועד, את שלהבת דרכו של רבינו בלבבם של מקורבים חדשים בארץ ישראל, כשהוא מביא עמו את כל האוצרות מאומן להחיות עם רב.

חסידו ברסלב הרגישו היטב את כובדו של המגף הקומוניסטי העריץ, שאט אט העלים כל זכר

לאחר בואו של רבי שמואל לאומן, החל משגר מכתבים לחבריו בארץ הקודש, כשהוא מבקשם לפעול למען שובו ארצה. במכתבים אלה לא שכח את חברו רבי הירש לייב, שוב ושוב הפציר בהם להשתדל גם עבורו כי יקבל את המסמכים הדרושים לעליה לארץ ישראל.

שני היידיים ערכו מסעות רבים יחדיו, ובדקו דרכים שונות בניסיון להיחלץ מגבולות רוסיה. לאחר חודש תשרי תרצ"א, יצאו שוב לעבר הגבול. בדרכם שהו בבית מדרשו של הבעל שם טוב הקדוש במו"צ ב'בו' שעמד בשלמותו. משם המשיך רבי הירש לייב לבדו לקמניץ הסמוכה אל הגבול, אולם לאחר ימים מספר, שב לחברו הממתין במו"צ ב'בו' וסיפר לו כי נוכח לראות שחציית הגבול בלתי אפשרית בשום אופן.

הם החליטו לנסוע לשבת קודש לברדיטשוב, בה התגוררו חסידי ברסלב, אולם בקאזאטין איחרו את הרכבת היוצאת לברדיטשוב, ונאלצו להישאר לשבות בעיר. אולם עד מהרה הבינו כי לא בחינם היה הדבר. בקאזאטין קרבו שניהם נפש חדשה לרבינו הקדוש, הלה נדבק מתבערת לבבם והפך לחסיד נלהב בעצמו.

רבי הירש לייב המשיך לקייב, בניסיון לקבל אשרת יציאה מברית המועצות, ואילו רבי שמואל והמקורב מקאזאטין חזרו לאומן לקראת חנוכה, כשרבי שמואל מממן את נסיעתו של אותו יהודי, ובינו לבין עצמו מסיק כי משמים הייתה עיקר הנסיעה בשבילו.

המקורב נשאר באומן במשך חצי שנה, כשבכל לילה הוא עולה אל הציון הקדוש בחצות ושופך את לבו, כן עשה מצוות שימוש, ובכל אותו החורף הביא מים מן המקוה אל הקלויז ומילא חבית שלמה לטובת הלומדים והמתפללים. כך נוכח רבי שמואל לראות כעניינו, כי כל עכבה לטובה, ואין שום נסיעה שלא תהיה לה כוונה פנימית עמוקה לתיקון העולם.

(ע"פ הספרים 'ימי שמואל' ומכתבי שמואל)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' י"ב - [ב] ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ אַחַר שִׁכְלוֹ וְחֻמְתּוֹ, יוֹכֵל לִפְלֹּ כְּטַעוּתָיו וּמְשׁוּלָּתוֹ רַבִּים, וְלִבּוֹ לִיְדֵי רַעוּת גְּדוּלוֹת, חֵם וְשִׁלּוּם. וַיֵּשׁ שִׁקְלָקְלוֹ הַרְבֵּה, כְּגוֹן הַרְשָׁעִים הַגְּדוּלִים מְאֹד הַמְּפַרְסְמִים, שֶׁהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם, וְהִפְלִי הָיָה עַל יְדֵי חֻמְתָּם וְשִׁכְלָם, וְעַקְרֵי הַיְהוּדוּת הוּא רַק לִילֵךְ בְּתַמְיִמוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, בְּלֵי שׁוּם חֻמּוֹת, וְלִהְיוֹת כָּל כָּל דָּבָר שְׁעוֹשֶׂה, שֶׁהַיְהוּה שֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלִכְלִי לְהַשְׁמִיחַ כָּל עַל כְּבוֹד עַצְמוֹ. רַק אִם יֵשׁ בְּזוֹה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא, וְאִזֵּי בּוֹדָאֵי לֹא יִפְשַׁל לְעוֹלָם. וְאִפְלוּ כְּשֶׁנּוֹפֵל, חֵם וְשִׁלּוּם, לְסַפְקוֹת, וַיֵּשׁ שִׁנְפִּילְתּוֹ גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְאַלְפֵינוּ, שֶׁנּוֹפֵל לְסַפְקוֹת וְהַרְהוּרִים, וּמִהַרְהָר אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֵיךְ עַל פִּי כֵן הַנְּפִילָה וְהַיְרִידָה הִיא תְּכֵלֶת הַעֲלִיָּה:

כִּי דַע, כִּי שֶׁרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה הוּא הַכְּבוֹד. כִּי כָּל מִזֶּה שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא בְּרָאוֹ אֵלָּא לְכְבוֹדוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: 'כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וּלְכְבוֹדִי בְּרִאֲתִי' (יִזְמַח). וּמֵאַחַר שֶׁהִכֵּל נִבְרָא בְּשִׁבְלֵי כְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, נִמְצָא שֶׁכְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא שֶׁרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה. וְאֵיךְ עַל פִּי שִׁכְלוֹ אֶחָד, עַל כָּל זֶה הַבְּרִיאָה יֵשׁ חֻלְקִים, וְכָל חֻלְקֵי מִהַרְהוּרֵי יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיְהוּה, שֶׁהוּא שֶׁרֵשׁוֹ כְּכָל. וְכִי וְאֵיךְ עַל פִּי שִׁכְלוֹ כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, עִם כָּל זֶה יֵשׁ גְּבוּי כְּשֶׁמְגִיעַ לְמִקְוֹמוֹת הַנְּזִל, שֶׁלֹּא יֵצֵא לְשָׂם, בְּבַחֲבִינַת: 'יִבְדוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן' כְּכָל. וַיֵּשׁ גְּבוּל לְכָל כְּבוֹד וְכָבוֹד, שֶׁמְלַכְשׁ בְּכָל מְאֹד וּמְאֹד מְעַשְׂרָה מֵאֲמֹרֹת כְּכָל, שֶׁלֹּא יִתְפַּשֵּׁט לְמִקְוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים כְּכָל:

אָבֵל דַּע, כִּי אֵיךְ עַל פִּי כֵן בּוֹדָאֵי גַם הֵם מְקַבְּלִים חַיִּית מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. וְכִי כִי מְבַחֲבִינַת הַכְּבוֹד וְהַמְאֹמְרוֹת הַמְתַּגַּלִּים אֵי אֲפֻשֶׁר לָהֶם לְקַבֵּל חַיִּית מִשָּׁם, בְּבַחֲבִינַת: 'יִבְדוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן' כְּכָל, רַק מִהַמְאֹד סְתוּם, שֶׁהוּא נִסְתָּר בְּתֵכְלִית הַחֲסִתְהָרָה. מִשָּׁם מְקַבְּלִין חַיִּית. וְדָבָר זֶה אֵי אֲפֻשֶׁר לְהַבִּינּוֹ, וְאִסוּר לְהַרְהֵר בְּזֶה כְּכָל:

כשהולך אחר שכלו וחכמתו

רבינו מתחיל את המאמר שצריך זהירות גדולה לא לילך אחר שכלו וחכמתו כי עי"ז יכול ליפול הרבה מאוד, ועיקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ופשיטות בלי שום חכמות, ולראות בכל דבר שעושה אם יש שם כבוד השי"ת.

ומתוך המשך המאמר מובן שעיקר הכוונה לילך אחר שכלו וחכמתו, הוא על מה שנראה לאדם שהוא רחוק מכבוד השי"ת, ומחמת זה נופל מאוד, כי השכל הפשוט והחיצוני מטעה את האדם מאוד מאוד, ובפרט כשהאדם עסוק בכבוד עצמו שאז כשאינו מצליח כרצונו, עלול ליפול מאוד מאוד, כי מרגיש שאינו מצליח, ואינו "מרגיש" כמה הוא פועל בכל סוד מרע ובכל עשה טוב, ולכן צריך לילך רק בתמימות ופשיטות, שלא לנטות מדרכי התורה הפשוטים, בסוד מרע ועשה טוב, והכח לזה הוא עי"ז שאינו עוסק בכבוד עצמו רק בכבוד ה', ועי"ז יכול להתחזק לידע ולהאמין בתמימות שמכל דבר שבקדושה מתעלה כבוד השי"ת לאין ערוך, ואדרבא ככל שהוא רחוק יותר, בזה הוא מגלה כבוד השי"ת יותר ויותר, ועי"ז גם כשהוא במקום שנדמה לו שהוא רחוק בתכלית הריחוק, יכול להתחזק עי"י הבקשה והחיפוש בעצמו, עי"ז שיודע שבוה עצמו הוא מגלה כבוד השי"ת ומוריד את ההסתרה שמזה הוא עיקר ניצוקת הקליפות, ועי"ז ממשיך הארת הכבוד העליון מבחינת איה וכפי שמתבאר בהמשך המאמר.

עיקר נפילת הרשעים הגדולים

ומדגיש רבינו שהרשעים הגדולים שקלקלו הרבה, הכל הוא מחמת זה שהלכו אחר חכמתם ושכלם, ולפי הנ"ל, העיקר הוא בעניין זה שהיה קשה להם להבין בשכלם איך ייתכן שבתוך נפילתם וירידתם יכול להתגלות כבוד השי"ת, ומחמת שהלכו אחר הרגש החיצוני והפשוט שהם רחוקים ונפלו מאוד, מחמת זה נפלו יותר ויותר עד

לחידודא

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

השלם: "זכר ידוע גודל נפלאות ערבות נעימות קדושת שלו, כי מי שלא ראה זאת, לא ראה טוב מימיו". שם

תשובה לחידה הקודמת:
איזה תורה אמר רבינו ז"ל בתור 'תיקון קרבן תודה' שהיה צריך להביא? ליקוטי מוהר"ן תנינא, תורה ב' 'ימי חנוכה הם ימי הודאה'. ולפי עניינת דעמתי המשיך בזה בחינת תקון קרבן תודה שהיה צריך להביא על שחוד משם ששלוש לביתו. כי זה ישועה גדולה ונפלאה מאד לנו ולכל ישראל. חיי מוהר"ן ע"ט

זכרה: ש.ר. פתח תקוה
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

שקלקלו הרבה מאוד רחמנא ליצלן.

ובאמת עניין זה מתבאר באריכות בדברי מוהרנ"ת [בהל' שילוח הקן הלכה ה אות יב] ותוכן דבריו בקצרה שעיקר הנפילה של הרשעים הגדולים בכל הדורות הוא מחמת זה שאחרי שבתחילה לא התגברו על יצרם ונפלו, ואחר כך כשרצו לחזור ולהתחזק היה להם בושא גדולה מעצמם ולא יכלו לסבול הבזיון הזה ולכן נפלו יותר ויותר, וכל זה הוא מחמת ההסתכלות רק על כבוד עצמם, אבל כשהאדם מסתכל על כבוד השי"ת אזי אדרבא גם כשנפילתו גדולה מאוד, יכול לקום מנפילתו ע"י שידוע שבוה הוא מגלה כבוד השי"ת יותר ויותר וכפי שמתבאר בדברי רבינו כאן [ובמקומות נוספים]. אבל כשהאדם הולך אחר הרגשת לבו לפי מה שמביין בשכלו וחכמתו, אזי באמת קשה לו להביין עניין זה, ועי"ז נופל מאוד מאוד.

ובזה מבאר מוהרנ"ת מה שמוזבא [בסוכה דף נג ע"ב] שהיו אומרים בשמחת בית השואבה אבותינו שהיו במקום הזה, אחוריהם אל היכל ה', ואנו ליה משתחיים וליה מחלות עינינו, וביארו שם שהכוונה שהיה מפנים אחוריהם אל היכל ה' ועושים דברים מגונים ומתעובים להכעיס, ולכאורה הדבר פלא מה היו צריכים להזכיר בתוקף שמחת בית השואבה את גנות הראשונים, אלא שבאמת הראשונים בוודאי לא היו שוטים וכסילים ואדרבא היו חכמים גדולים, אלא שנפילתם היתה מחמת גאות וגסות הרוח, כי היצר הרע התגבר עליהם, ואחר כך כשרצו לשוב היה להם בושא גדולה מעצמם ומחמת שלא התבוננו בכבוד ה' רק בכבוד עצמם, עי"ז נפלו יותר ויותר וכנ"ל, ולכן מדגישים שאנו אין עושים כן, אלא למרות הנפילות והירידות, עינינו ליה ומשתחיים אליו ומצפים אליו, כי אין אנו הולכים אחר חכמתנו ושכלנו, אלא אנו מאמינים שהשי"ת נמצא בכל מקום, ובכל מקום יכולים להתקרב אליו יתברך, ועי"ז החיפוש והבקשה בעצמו מתהפך הכל לטובה ומתגלה עי"ז דייקא כבודו יתברך, ועל כן דייקא עי"ז הגיעו לשמחה העצומה של שמחת בית השואבה.

קליפת יוון

ומבאר שם מוהרנ"ת עוד [באותו יח] שזה עיקר קליפת חכמת יוון שהולכים רק אחר חכמתם ושכלם, ואע"פ שהם שקועים בכל התאוות, ואינם משברים שום תאוה ומידה רעה, אף על פי כן רוצים להביין כל דרכי הנהגתו יתברך, וחושבים שאין דבר שלא יוכלו להביין, ולכן הם כופרים בכל מה שאינו מובן בשכלם המגושים, ועי"ז נתעו מאוד ונפלו לכפירות גדולות, אבל ישראל הם בהיפך ממש, שהם יודעים תמיד שאי אפשר להביין דרכי ה', ובפרט כשעדיין לא מזוככים מכל התאוות, ולכן אינם הולכים אחר שכלם וחכמתם, אלא עובדים את השי"ת בתמימות ומגלים כבוד השי"ת בכל עת עי"ז מצוות התורה, גם כשאין הדבר מובן בשכל, ועי"ז זוכים להתנוצצות אלקות, להביין מעט מרחוק עוצם גדולת הבורא יתברך ועוצם גילוי כבודו יתברך, [ואדרבא דייקא מתוך התגברות החושך וההסתרה, בזה בעצמו מגלים כבודו יתברך וכפי שמבואר כאן במאמר].

נר חנוכה

וזוהו הגילוי של נר חנוכה שאין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד, כי אנו יודעים שאין אנו יכולים להביין איך מתגלה כבודו יתברך בתוך החושך, ושאונו רחוקים מאוד מאוד מהשגת האור הזה, אבל אף על פי כן אנו יכולים "לראותם", כי סוף סוף האור הוא אצלינו ממש, ואף על פי שאין אנו יכולים להביין הדברים בשכל, מכל מקום אנו הולכים בדרכי התמימות לידע שסוף סוף האור מאיר אצלינו למטה מעשרה טפחים, כי מתגלה כבוד השי"ת אצלינו עי"ז כל מצוה ומצוה ועי"ז כל נקודה טובה, וכפי שמבאר שם מוהרנ"ת באריכות [באותו ז' ואילך].

בניסים נפלאים. התמים שמוכן לתחבר לנו הקטן הזה, שמלפני אלפיים שנה, ומתמסר לזה שודאי גם עכשיו השי"ת אינו ב"למטה מעשרה טפחים", הוא זוכה לצנח באמת ושהגור שלו יהיה מוסף והולך בגילוי האור הגנוז להכיר ולשמוח בהשי"ת תמיד. המהלך הזה התחיל בחשמונאים, שהיו קומץ מועט של אנשים, ולא עשו חשבונות, אלא הסכימו להתמסר לאור ה' שמופיע בתוך המעט החלש שיש להם, ובכך נצחו את כל היונים הרבים. בכך גם הם ניצחו את חכמת יוון שמהותה חכירה, הם אומרים להורי, תתפקח ותחקור ותראה שהרי אתה לא מרגיש וכו' ולכן כנראה שאין לך חלק באלוקי ישראל. החשמונאים שנצחו אותם, היו מוכנים לשמוח שמחה עצומה בכך שמוך קטן שמספיק ליום אחד, ובמקום לחשוב על כך שאין להם שמן לז' ימים ולחשוב שהכל דפוק, הם שמחו והתמסרו ליום האחד שכן יש להם, ולכן הוא הוסיף ודלק שמונה ימים. חנוכה זה הזמן להתחנך לצעוק איה- איה במקומי נמצא השי"ת, אני בטוח שגם בתוך הטיף של הלכות הכללית והפרטית נמצא השי"ת, ואני מוכן להתמסר לזה. כך נזכה לגלות את המאמר הסתום והאור הגנוז, שיתגלה ונראה ניסים גלויים בקרב, אמן. חיים מאיר ווייס בית שמש

בחיבור וצמיחה אמיתית. כל אחד מכיר אצלו בנפש את המרגל, ששואל אותו בכל תפילה או חג ושבט, האם הוא מרגיש עכשיו, והאם זה תואם לצפיות שלו, והוא מספר לו ששנה שעברה היה יותר אור, וכנראה שהוא לא במקום הנכון וכך הוא מחריב לו כל חלקה טובה בקדושה, כי לא ניתן לו להתחבר כלום ולחיות את הרגע הנוכחי, והוא לא מבין שהמקום שבו הוא מונח עכשיו, זה המקום הכי קדוש וזה הזדמנות חייו אם יסיים להכיר מנצח את השי"ת, לכן נשאר האדם מנותק. זה הפירוש חוקר שהולך אחר שכלו וחכמתו, ולא מוכן להיות תמים- שלם, להיות שלם עם המציאות שהקב"ה נתן לי ברגע זה. התמים שלא שואל שאלות, ולא מסתכל מבחוץ אלא מוכן להיות בתוך העולם של הרגע הזה, וחותך מתוך הרגע הזה למצוא את התכלית, עי"ז השאלה מה הקב"ה רוצה ממני עכשיו, הוא זוכה למתיקות עצומה והיכרות עם הקב"ה בכל רגע בחיים. זה כל העניין של חנוכה, חנוכה כולו מבוסס על כך שהאדם מתחבר למועט שיש לו עכשיו ומוכן להתמסר אליו, וזה מה שמנצח. אם נתבונן נגלה שמחנוכה לא נשאר לנו כלום, בית המקדש נחרב, בית חשמונאי מתו כלם, המנורה טמאה אצל הרומאים, מה שכן נשאר לנו זה שהקב"ה נגלה לנו לפני אלפיים שנה

לכבוד עלה לתרופה שלום וברכה. חג החנוכה בעיצומו, ואין מתאים להתחבר לזמן הקדוש הזה כתורה הזמנית תורה יב" - "איה". רבינו מתחיל את התורה בכך שעיקר היהדות זה רק פשיטות ותמימות ושארם שהולך אחר שכלו וחכמתו יכול ליפול לטעותים גדולים. דבר זה שייך לכל אדם באשר הוא. נבאר את מהות החקירה הרעה מול התמימות המתוקה, החוקר מסתכל תמיד על העולם כדי להביין מה השכל שלו, ומה הפשט של מה שקורה בעולם, אך תמיד הוא נמצא במבט של מחקר מבחוץ. הוא לא באמת רוצה להיות מחוייב לעולם ולתכלית שלו, לכן אוהב להסתכל עליו מבחוץ, ולכן הוא תמיד מנותק כי הוא עסוק בלצלם ולחקור את העולם, כמו אלו שלא רוצים להיכנס למעגל בחתונה אז הם בוחרים לצלם את האירוע. התמים לעומת זאת לא שואל שאלות על העולם, הוא רק שואל מה צריך לעשות, ומיד נכנס לזה מתוך חיבור ואמונה תמימה שזה התפקיד שלו, לכן מתוך לו בחיים כי את המעט שיכול לעשות עושה מתוך חיבור עצום, והתמסרות לתכלית, ולא כל הזמן חוקר שאלוהי הוא לא עושה את הדבר הנכון, אלא מה שיכול כרגע לעשות הוא יודע שזה התפקיד שלו, ושם ההזדמנות שלו לחיות את החיים, והוא נמצא שם וחי חיים מתוקים מלאים

טעם גן עדן

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לקו"ת סי' י"ב

להדליק כבוד ה' בכל מקום

עֲקֹר הַהֵדָדָה הוּא רַק לִילָךְ בְּתַמִּימוּת וּמִנְפִּיטוּת, בְּלִי שׁוּם חֲכֻמוֹת, וְלֹא־תִסְתַּבֵּל בְּכָל דָּבָר שְׁעוֹשֶׂה, שְׂיִהְיֶה שָׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. [א] בזה נתון רבינו הק' הגדרה ברורה מהו תמימות ופשיטות, שבכל דבר שעושה יסתכל שיהיה שם השי"ת, וירחק מעצמו ספיקות ובלבולים שמא הוא ביטול תורה מה שאני כעת בבית או בעסק המשא ומתן, כי לזה צריך תמימות, והיינו שידע בוודאי שה' נמצא עימו בדבר שעושה באותו רגע והוא מהווה מקום הזה ומשגיח עליו, וממילא כבר עומד לפניו בידאה ועושה המצוות וההלכות השייכות לאותו דבר ומקום, ולעת אחר בעת שיתיישב בדעתו אז בודק מה באמת צריך לעשות, אבל בשעת מעשה אין מה להתבלבל ולהסתפק ולהיות מבוהל. [ב] כי פעמים שנופל ל'חכמות' דייקא על ידי חכמות התורה, שהוא מלא בספיקות שמא במקום כזה אין יכול להתגלות אלקותו ח", ורק כיוצא מכל בלבולים אלו ונכנס לתמימות והיינו להסתכל באותו שעושה ובאותו מקום שנמצא שיהיה שם השי"ת אזי מתחיל לחיות חיים של עבודת ה', וכך הוא שמח בחלקו בכל

דבר טוב שעושה אף שאין בזה שלימות של ממש, ומחיה עצמו מכל דיבור של תורה ותפילה שחוטף וידע שזהו ממש נקרא לימוד התורה, ואינו מניח עצמו להתבלבל בחכמות שלימוד כזה אינו נקרא בשם לימוד ותפילה כזו אינה נקראת בשם תפילה, [ג] וכן בעסק הסוד מרע, כגון אכילה ומשא ומתן ושאר עסקי הבית וכו' צריך להתדבק בתמימות ופשיטות באור הצדיקים הק' שגילו שבכל דבר שבעולם יש ניצוצות קדושים, וכשחוקר בזה ורוצה להביין ולהרגיש זאת ולידע כל פרטי העניין בזה הרי זהו היפוך התמימות, אך כשיהיה תמים ויכניס שם את ה' אזי ממילא יתעורר לחפש איה כבוד ה' שהרי בוודאי יש כאן, וממילא עושה המעט הלכות שיש בכוחו לפי ענינו לעשות באותו מקום ומשבר שם קצת את הרע של הסתרת גילוי כבוד ה'. [ד] בחנוכה מדליקים אנו את האמונה בכבוד ה' שיאיר בכל מקום, גם במקומות חשוכים, בבחינת 'הארץ האירה מכבודו', וזאת יש לכוון בשעת ההדלקה להדליק נר ועוד נר בכל המקומות החשוכים שבנפש.

חנוכה - התחדשות

בליקוה"ל [הל' כבוד רבו ג,יד] איתא: ועל כן נקרא חנוכה שהוא לשון התחלה והתחדשות וכו' יע"ש. בספר ארץ צבי [לחנוכה] מביא דבר נפלא: חנוכה הוא חידוש שהוא חינוך לבד בלי עיקר, כל חינוך הוא רק הכנה כגון חינוך קטן שהוא הכנה לזמן גדול שהוא העיקר, וכן חינוך המשכן שהוא ההכנה על אח"כ שהוא עיקר, וחנוכה חינוך לבד, והוא מאיר לכל השנה [כמו שהגיד אדמו"ר מסוכטשוב צ"ל דחנוכה שאין בו הבדלה, מאירה קדושתו בכל השנה בלא הפסק]. ומרמז שכל השנה תהיה כל עבודתו בהתחדשות כנאמר במדרש [לקח טוב פ' ואתחנן וו,] בכל יום יהיו בעיניך בחדשים. וברוקח [בהקדמתו] איתא: אין חוזק בחסידות כתחילתו, וחנוכה נותן כח בכל השנה שיהיה תמיד כעין חסידות בתחילתו.

והיונים רצו לבטל את כח התחדשות שיש בישראל שלא יוכלו להחליף כח בכל פעם מחדש, ולעומת זה כשנצחו אותם ישראל, זכו שתהיה כל עבודתם תמיד בהתחדשות כעין חינוך.

ועפ"ז יובן דהיונים רצו לבטל מצות קידוש החודש, שיסוד הענין דכלל ישראל מונין ללבנה, ואומות העולם מונין למנין ימות החמה [עי' ב"ר ג,ג] כי הלבנה מורה

עומק הפרשה

ביקש יעקב לישוב בשלוח

וישב יעקב בארץ מגורי אביו

'ביקש יעקב לישוב בשלוח, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישוב בשלוח אומר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישוב בשלוח בעולם הזה' (רש"י) לכאורה הדבר תמוה, מה החסרון ביישיבה שלוחו זו, וכי למי ראוי לשבת בשלוח אם לא לצדיקים העוסקים כל ימיהם בעבודת ה', לכאורה דווקא להם ראוי לשבת בשלוח.

באמת קושיא זו מנקרת בלב כל אדם, הוא רוצה להתקרב להשי"ת, שובר בדרכו מניעות רבות ועצומות, מתגבר על יצרו בכמה וכמה נסיונות, הנה נראה שהוא מתייצב על דרך טובה ונוכנה, אבל מיד מתעוררים עליו נסיונות חדישים, מעברים שלא חשב עליהם מעולם, והוא מתפלא בלבו, וכי מה רציתי, הלא מעט שלוח ומנוחת הנפש לעבודת ה', ולמה קפץ עליו רוגז זה או אחר.

מבאר מוהרנ"ת כי התשובה לשאלה זו טמונה בפסוק זה 'וישב יעקב בארץ מגורי אביו', ודרשו חז"ל (בראשית רבה פד, ד) שאברהם יצחק ויעקב היו מגיירים גרים לעבודת ה', כשהאדם מגייר גרים הוא צריך לברר את הטוב שבהם, ומאחר שאינם מזוככים

על כח החידוש שמתחדשת בכל חודש, שיש כח מיוחד לכלל ישראל, כח ההתחדשות, וכח ההתחדשות גורם חיות לתורה ומצוות, כי ע"י התיישנות באין למצב של מצות אנשים מלומדה, וע"י כח ההתחדשות בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, מביא את האדם לידי הרגשת חיות בלימוד התורה וקיום המצוות, וזהו הגורם לזכור התורה וכמו שאמר נעים זמירות ישראל [תהילים קיט,צג] לעולם לא אשכח פקודיך כי בם 'חיייתי'.

אבל ע"י מצות הדלקת נר חנוכה זוכין להתחזק בעבודת ה' תמיד, והעיקר ע"י שבכל פעם יעשה התחלה חדשה בבחי' חנוכה, שהוא לשון חינוך, שתמיד תהיה העבודה בחי' חנוכה - שעכשיו מתחיל בעבודת ה' [עי' לקו"ה בשר בחלב ד,טו].

מצות נר חנוכה מרמז לענין של נקודות טובות, שביים ראשון מדליק נר א' קטן, וכל יום ויום מוסיף עוד נר עד שביים ח' כבר רואים שמונה נרות דולקים, ואפ"ל רמז בר"ת א'זמרה ל'אלקי ב'עודי עם הג' תיבות בגימטריא ל"ו, רמז למספר הנרות שמדליקין בחנוכה [בלי השמשים] וגם ס"ת א'זמרה ל'אלקי בעודי בגימ' כ"ה רמז לחנו כ"ה. והיונים רצו להסתיר ולהעלים הטוב שבישראל וע"י נרות חנוכה נתגלה הטוב וכו'. [עי' לקו"ה הל' חנוכה ג,א].

בית של הלכה

הנה לימוד ההלכה הוא לימוד עיקרי ויסודי מאוד אצל רביז"ל, לדעת בפשטות איך לעשות רצון ה' בכל מקום על ידי ההלכה. ועל כן הזהירנו מאוד להיות קבועים בכל יום בלימוד ההלכה, לדעת היטב המעשה אשר יעשו.

ועל כן יש ללמוד ולהכניס ענין ההלכה בבית, שיעניין את בני הבית להיות 'אנשי הלכה'. לפני כל חג לעבור על עיקרי ההלכות, וכן בכל פעולה ובכל נושא שיהיה עניין אצל בני הבית לברר מהו צד ההלכתי באותו הדבר וכו'.

ויש לחנך את בני הבית מקטנותם לחיות על פי הלכה, ללמוד ולהשריש בליבם את המושג שהולכים לשאול כל דבר הלכה, בלי להתבייש. ועצה טובה לזה, לספר בסעודת שבת, או בכל הזדמנות אחרת, סיפורים אישיים של שאלות הלכתיות ששאלנו רבנים ומה פסקו, וכגון: בשבוע זה היה לנו ספק בבית בענין מסויים, והתקשרנו לרב פלוני המתמחה בלימוד זה והשיב לנו כך וכך.

בענין לימוד ההלכה, יש לשים לב איך להשריש בבית, שלא יהיה ח"ו עם כעס דחק ולחץ, של אסור וזה בעייה הלכתית וכו', אשר צורה זו פועלת ההיפך, ומרחיק מדקדוק ההלכה, אלא אדרבא, לעשות זאת כדבר נעים, שיש לנו את הזכות לעשות רצון ה' בכל דבר.

בבתי החינוך בזמנינו קוראים ללימוד ההלכה בשם 'שיעור דינים'. ואף שהאמת הוא כן, כי ההלכות הם 'דין' וצמצום איך להתנהג בדיוק כך וכך ולא באופן אחר, ועל כן נקראים בשם 'דינים'. אך בכל זאת רביז"ל במאמר הנפלא של חנוכה המכונה בשם 'ימי חנוכה' (ליקו"מ סי' ב' תנינא), מכנה את ההלכה בשם 'חסד', כי הוא החסד הגדול ביותר של השם יתברך שנתן לנו דרך להיות דבקים בו מכל מקום ובכל זמן על ידי קיום ההלכה.

וכמבואר מהאריז"ל: הלכ"ה ראשי תיבות ה'ריעו להשם כ"ל הארץ, כלומר שעל ידי ההלכה אפשר לשיר ולהתקרב להשי"ת מכל מקום בארץ. זהו זכות גדולה ונפלאה שיש לנו דרך בכל דבר גשמי להתקרב אליו יתברך על ידי הברירה של ההלכה השייכת לאותו המקום.

ועל כן יש לכוונת את לימוד ההלכה בשם 'שיעור חסדים'. אלא שהדבר תלוי איך מסתכלים על ההלכה, האם רק באופן של 'מותר ואסור', או באופן של אמונה בכל הלכה שכך ה' רוצה. ובכל פעם שעולה שאלה בבית, נשאל זאת בצורה, איך משמחים את ה' במקרה פלוני. וכאשר ילד קיים הלכה, יש לעשות מזה עסק, הנה התקרבת ודבקת בה' על ידי הלכה זו.

רביז"ל מגלה (שם): שבחנוכה נפתח דרך חדשה בלימוד וקיום ההלכה, כי כל הלכה הוא כדוגמת שמן, ובחנוכה מדליקים את השמן וההלכה, לשמוח בכל הלכה. ולכן ימי החנוכה הוא זמן מסוגל להפוך את הבית ל'בית של הלכה' - הלכה מתוך נעימות ואש שלהבת קודש.

(ע"פ הל' ברכות הוואה ו, לב)

מתחדשים

שלא יכבה נרו לעולם ועד: הלכות חג בחג: זו השנה ה' 2,174 מאז זכינו וירד אלינו אור החנוכה למטה מעשרה טפחים להחיותינו בגלותינו; גם כיום נוכל לחיות עם האור הגדול בתוך חיינו אנו, בדיבורי קדשים של רבינו הק' ותלמידיו זיע"א. להלן מראי מקומות לטעימות מ"גן העדן של הש"ת בעצמו" בליקוטי הלכות: השכמת הבוקר ד, י. בציעת הפת ה, יג. שילוח הקן ה, ז. כלאי בהמה ד, ט. טוען ונטען ה, יא. מתנה ה, סא. אבידה ומציאה ג, ה. נזיקין ה, כט. טעמה כי טוב סתרה - לא יכבה בלילה נרה!

הופיע! הספר המבוקש המפשיט את אור החנוכה באופן חי ומעשי - בשפה ברורה וצלולה, שכבר שינה חייהם של רבים: "בקרוב מועדיך - חנוכה" מתוך חיבורי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א. להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב, או בעמדות נד"פ - קופת כיסופים, כולל משלוח. הפצה ראשית: 0548599599.

און איך הייל זיא: הארגון החשוב 'רופא הנפשות' העוסק בהפצת אור רבינו הק' בבתי החולים בארה"ק, פונה לכל מי שמעלת ההפצה קרובה לליבו ומעוניין להחיות את נשמות ישראל בתקופתם הקשה, ניתן לפנות אליהם לקבלת ספרי רבינו ז"ל לחלוקה בחינם. לפניות או לתרומות, חייגו: 025366692. באין מענה, נא להשאיר הודעה עם פרטים ברורים. כמו כן, מי שכבר מפיץ בבתי חולים, נא לעדכן במערכת לצורך תיאום וסדר. דק תהיו חזקים ברצון בממון ובטרחא" (צוואת מוהרנ"ת זיע"א).

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערכת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וכפי מה שהאדם עוסק בזה בחייו להודות ולהלל לשמו יתברך תמיד, כן יזכה לעולם הבא לעסק בזה בהודאה והלל שזה עקר שעשוע עולם הבא. ומכל שכן בימי חנוכה שנקבעו רק על זה להודות ולהלל לשמו הגדול שהוא בחינת שעשוע עולם הבא...

ובפרט שכל שנה בודאי נעשים כמה נסים וישועות ונפלאות. כמה שידועים מהם, והרבה נסים שנעשים באתכסא, כי אין בעל הנס מכיר בנסו: עלים לתרופה, תמה

יהלום

אין אדם, אפלו הגרוע שבגרועיים, שאין הקב"ה גומל עמו חסדים נפלאים בכל יום: ליקוטי הלכות, כלאי בהמה ד, ט

למדתי הרבה בענין החנוכה והנרות, אך איך זוכים להרגיש כל זאת בשעת הדלקת הנרות?

א] בכל מצווה ומצווה יש סודות רבים לאין שיעור, ואנו צריכים תמיד לחפש איך להתקרב לה' לפי הכלים שלנו, לכן יש להזהר מריבוי אור לנסות לתפוס הכל, אלא יש לקחת רעיון אחד שלמד מספרי הצדיקים, ולהשתדל לחשוב ולכוון זאת בשעת ההדלקה, או לאחריה בשעה שיושב ומסתכל על הנרות. ואפשר בכל יום לקחת רעיון אחר במחשבה.

ב] אל יחפש בדווקא לעורר ההרגשים להרגיש בליבו התלהבות מכל מה שלמד, כי יש בענין זה בלבול גדול שכאשר אדם שומע איזה דרשה או שלמד איזה דבר בענין החג, הוא מצפה תיכף להרגיש בשעת מעשה בחג, את כל מה שהוא יודע בענין החג, וכאשר רואה שאין הדבר מאיר לו בהרגשי הלב, אזי הוא עוזב ומניח הענין ואינו מנסה להכנס אליו.

ג] צריך לדעת שהדרך להכנס לכל מה שלומדים, הוא

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

הלכות חנוכה

בהם בשנה הבאה. ומי שלא נזהר בזה ושמרם לשנה הבאה, נראה שמותר לו להשתמש בהם לצורך נרות חנוכה (ואם כי לפי האמור לעיל היה מותר לכתחילה לעשות כן, אך מכיון שבדרך כלל אין הפסד כלל במניעת ההשתמשות בזה, אין כדאי להיחזק בהיתרים שאינם לצורך כלל).

ה. מי שאינו רוצה לשורפם אלא לזרוקם - אם אפשר לא יזרוקו דרך בזיון, אלא יש לעטוף אותם תחילה בשני עטיפות, כגון בשני שקיות ניילון (ואע"פ שלהלכה מותר לזרוק 'תשמיש של מצוה', מ"מ כיון שנהגו לשורפם וגם יש מחמירים בכל אלו שלא לזרוק דרך בזיון, א"כ לכתחילה יש להדרן ק).

ו. יש סגולה למרוח שיירי השמן מנרות חנוכה לרפואת 'שושנה' (ורמז לדבר 'ומותר קנקנים נעשה נס לשושנים'). וכיון שיתכן ששיירים אלו 'הוקצו למצוות' ועל כן אסור להשתמש בהם - לפיכך הרוצה להשתמש בהם, יש להתנות לפני שמדליק נרות חנוכה, שמה שיישאר לאחר שדלקו חצי שעה לא יאסר.

ז. הכסיות והחנוכיה, מותר לזרוק לאשפה. והמהדרים נזהרים שלא לזרוקם דרך בזיון, אלא עוטפים אותם בשני עטיפות תחילה.

ח. כמו כן בשיירי השמן והפתילות של נרות שבת, יש מחמירים שלא לזרוקם דרך בזיון. ויש מקילים בדבר. (ראה שש"כ פמ"ג הערה ריח).

שיסבו האנשים והנשים בשני חדרים נפרדים, או לפחות בשני שולחנות נפרדים.

הנותר מן השמן והפתילות של נרות חנוכה

א. מה שנשאר בבקבוק של השמן שקנו וייחדו לצורך נרות חנוכה - מותר להשתמש בו למה שרוצים ואין בו קדושה כלל (ביה"ל סימן תרע"ו ס"ד ד"ה הצריך).

ב. השמן שנשאר בכוסיות או בבזיכי המנורה - אין להשתמש בו אפילו לצורך הדלקת נרות שבת (כ"מ מהפוסקים, אמנם ראה בהגהת חכמת שלמה ס"ו"ט זה). ואם בטעות עירבו אותו עם שמן רגיל, יעשו שאלת חכם.

ג. שמן ופתילות שנותרו מנרות חנוכה, יש לשורפם. ויש נוהגים לשורפם עד ערב פסח, ואז שורפים אותם בשריפת חמץ. והעושים כן יש לאחסן אותם בצורה כזאת שבודאי לא ישתמשו בהם לאכילה או להדלקה (אם כי בשו"ע כתב נוטה לו מדוהר ושו"ר בפני עצמו, כי יש לחשוש שיבוא להשתמש בהם. מ"מ גלעד'ד כאמור, כיון שאינו ברור כלל אם השיירים האלו הוקצו למצוותם, וכמ"ש במש"ב סק"ח. וגם השומרים באופן האמור אין לחשוש שיבוא לאכלו, וכמ"ש במש"ב סק"ט. ושיבוא להדליקו נמי אין לחוש, כיון שאין אנו רגילים כלל בהדלקה עם שמן, וזולת לצורך נרות שבת, ובה"ח יתכן שמוותר).

הבדלה ונר חנוכה איזהו קודם?

נחלקו הפוסקים אם להדליק נר חנוכה קודם הבדלה או אחריה, ואנו נוהגים להבדיל ואחר כך להדליק נר חנוכה. אך נכון להכין את המנורה לפני שבת, כדי שיהיה אפשר להדליק תיכף. אבל בבית הכנסת, מדליקים לפני 'עלינו' אף על פי שהוא לפני הבדלה.

אמירת 'ויתן לך' [למנהגיו שאין אומרים אותו בסדר התפלה בבית הכנסת] ושאר הזמירות של מוצ"ש, נראה שיש לאמרו אחרי הדלקת נר חנוכה.

מסיבת חנוכה

א. לדעת מרן הב"י, סעודות חנוכה אינם בגדר 'סעודת מצוה'. אבל לדעת הרמ"א יש קצת מצוה בזה, ואם אומרים זמירות ותשבחות, ובפרט אם מספרים את הנסים שנעשו בימים אלו, הרי זה סעודת מצוה. - לפיכך נכון מאוד להקפיד במסיבות חנוכה לספר הניסים או לפחות לשורר זמירות חנוכה.

ב. נהגו לאכול מאכלי חלב בחנוכה. מנהג זה הובא בראשונים ובשו"ע, ועל כן יש לתמוה על שאין נזהרים בזה, ומאידך מקפידים מאוד באכילת סופגניות שאין למנהג זה מקור הגון כל כך.

ג. מסיבת חנוכה הנערכת לבני המשפחה, אם נמצאים שם 'בני דודים' - ראוי לכל ירא שמים לסדר